

Geef me morgen

Het onvergetelijke verhaal van de
George Company in de Korea-oorlog

Patrick K. O'Donnell

BBNC uitgevers
Amersfoort, 2016

Inhoud

Voorwoord		7
Proloog		11
Hoofdstuk 1	De ‘Minutemen’ van 1950	15
Hoofdstuk 2	De grote gok	29
Hoofdstuk 3	De reis	33
Hoofdstuk 4	Incheon	41
Hoofdstuk 5	Tank!	49
Hoofdstuk 6	Yongdungpo	55
Hoofdstuk 7	Seoul	61
Hoofdstuk 8	Stedelijke holocaust	65
Hoofdstuk 9	Noord-Koreaanse tegenaanval	71
Hoofdstuk 10	Vooruit en achteruit	77
Hoofdstuk 11	Wonsan	83
Hoofdstuk 12	Majon-ni: gelukstreffer	89
Hoofdstuk 13	Getreuzel	99
Hoofdstuk 14	De weg naar het noorden	107
Hoofdstuk 15	De weg naar de hel	117
Hoofdstuk 16	Wegversperringen	125
Hoofdstuk 17	‘Tegen elke prijs’	131
Hoofdstuk 18	Hagaru	139
Hoofdstuk 19	East Hill	143
Hoofdstuk 20	‘We gaan vechten als de hel!’	151
Hoofdstuk 21	Niet loslaten	161
Hoofdstuk 22	Doorbraak	173
Hoofdstuk 23	De levenden liepen, de doden reden	179
Hoofdstuk 24	Het laatste duwtje	187

Epiloog		191
Bijlage A	Na Chosin	193
Bijlage B	Toen en nu	203
Bijlage C	Citaten	209
Bijlage D	Brief aan David Douglas Duncan	213
Bijlage E	De gevallen leden van de George Company, 1950 -1953	215
Dankbetuiging		221
Noten		223

KAARTEN

De Koreaanse Oorlog, 1950-1953	30
Van Incheon naar Seoul, september 1950	50
Slag om het Chosinreservoir, november-december 1950	110
Hagaru-verdedigingslinie	144

Voorwoord

Januari 2005, op de vlucht terug van de Slag om Falluja naar Camp Pendleton, Californië

Het vliegtuig zat vol met mariniers in uniform. De meeste mannen zagen er ouder uit dan hun negentien of twintig jaar. Links van me zag ik dat onderkorporaal Dustin Turpen¹ twee wapens vasthield terwijl hij emotioneel in de richting van de cockpit staarde. Eén wapen was van hem, maar het andere zag eruit als een typische 203 granaatwerper. Het verweerde en beschadigde wapen had toebehoord aan korporaal Michael Hanks, een van Turpens sectieleiders. Twee maanden eerder was Hanks, tijdens hevige gevechten in Falluja, dodelijk gewond geraakt toen hij een huis uitkamde dat een hinderlaag bleek van de opstandelingen. Ik had geholpen om Hanks uit het huis naar de straat te dragen, waar hij was overleden aan zijn verwondingen.

Toen het vliegtuig over de Atlantische Oceaan vloog en weer in Amerikaans luchtruim kwam, steeg een luid gejuich op aan boord. De rillingen liepen me over de rug; het voelde goed om Amerikaan te zijn. We waren eindelijk thuis.

Kort erna liep ik naar het midden van het vliegtuig om wat te drinken te halen. Een marinier van een andere compagnie die ik niet eerder had ontmoet, kwam naar mij toe en vroeg me geërgerd waarom ik, als burger, een mariniersuniform droeg. 'Ik heb er dertien weken voor moeten werken om dit uniform te mogen dragen. Denk jij dat je 't verdiend hebt?'

Toen hij dat zei, keek ik naar mijn kisten die nog bedekt waren met het donkerbruine bloed van Mike Hank.

Ik keek alleen maar naar hem terwijl een andere marinier van de eenheid waarbij ik me had aangesloten, bevestigend voor mij antwoordde. Tijdens de Slag om Falluja droeg ik een mariniersuniform toen ik

huizen uitkamde en met de troepen meevocht. Waarom? Het was gewoon een kwestie van overleven. Het is iets waarover ik zelden praat; het is een deel van mijn leven waar een laagje overheen is geschilderd.² Net als veel van de mannen in het vliegtuig had ik de zogenaamde *thousand-yard-stare*, het gevolg van de vele bijna-doodervaringen in de strijd.

Desondanks zorgde dit gesprek ervoor dat ik me ongemakkelijk voelde en trok ik aan boord van het vliegtuig burgerkleding aan.

Het vliegtuig landde, eerst in Maine en later op een luchtmachtbasis in Californië. Daar reed een bus de mannen van de Lima-compagnie, Eerste Peloton, Third Battalion, First Marine Regiment (of 3/1, zoals ze genoemd worden) en mij naar Camp Pendleton, Californië. Toen we daar aankwamen, liep iedereen van het Eerste Peloton over een kleine brug met daaraan aan weerszijden gele strikken. Aan de andere kant van de brug stonden de families van de soldaten.

Omdat ik mijn familie had gevraagd om niet te komen, was ik helemaal alleen. En terwijl ik over de brug liep, voelde ik dat mensen zich afvroegen wie ik was. Het was een surrealistische ervaring.

Bij de families stonden verschillende oudere mannen met badges van het Korps Mariniers: veteranen van eerdere oorlogen. Een man droeg een rood windjack van de mariniers en een ander had een rood T-shirt aan waarop vlak bij zijn hart een wereldbol met adelaar en anker geborduurd waren.

De veteranen begroetten me hartelijk en na een kort gesprek vroeg ik hun wat ze vonden van deze generatie mariniers. Een van de mannen zei tegen me: 'Ik denk dat dit weleens de volgende grote generatie zou kunnen zijn.' Hij was onder de indruk van de kwaliteit van de mannen van nu en hun bereidheid om steeds opnieuw naar Irak en Afghanistan te gaan. Hij vertelde toen dat hij had gevochten in Guadalcanal, tijdens de Slag om de Salomonseilanden, en later gewond was geraakt op de Grote Oceaan. Hij had daarna weer meegedaan in de Koreaanse Oorlog.

Vervolgens zei hij tegen me: 'Je weet dat 3/1 de gevechtstvlag van de George Company droeg in Falluja.' In november 2004 had ik gezien hoe die vlag mee naar het slagveld was genomen. Het was dezelfde vlag die de George Company had gedragen tijdens de belangrijkste gevechten in de Koreaanse Oorlog – in Seoul, Incheon, Chosin en verder.

Een van de veteranen, luitenant-kolonel Clark Henry, was zo aardig om me te vragen of ik een lift naar het station en een lunch wilde. Omdat

ik alleen was en geen vervoer had, stemde ik dankbaar in. De andere veteranen van de George Company sloten zich bij ons aan.

Toen we ergens gingen zitten om te lunchen, vertelde ik ze het verhaal van het Eerste Peloton. Ze luisterden aandachtig. Een van de mannen zei toen: 'Jij bent ook een marinier.'

Ik zei niets, maar voelde me enorm vereerd met dit compliment.

In de afgelopen tien of vijftien jaar zijn de mannen van de George Company er altijd geweest voor de mariniers van 3/1. Ze stuurden talloze zorgpakketten, kwamen naar evenementen en gaven hun steun, zowel financieel als emotioneel, aan de gewonde strijders. Elke keer als de eenheid wordt uitgezonden of weer terugkeert, staan deze oude mariniers klaar om ze op te vangen en steunen. Ze zijn zorgzaam.

Na de lunch brachten ze me naar het station. Toen we afscheid namen, zei Robert Camarillo: 'Weet je, de George Company heeft ook een behoorlijk interessant verhaal. Wij hebben een heel regiment Chinezen tegengehouden bij East Hill in het Chosinreservoir.' Wat ik toen nog niet wist, was dat het verhaal van de George Company heel erg leek op het klassieke verhaal van de legendarische slag van driehonderd Spartanen die de Perzen wisten tegen te houden.

Bij vijf afzonderlijke gelegenheden wist de George Company (tegenover ten minste tien keer zoveel troepen) zich te weren tegen vijandelijke regimenten.

En net als bij de meeste boeken die ik heb geschreven, had het verhaal mij ook dit keer weer gevonden.

In de afgelopen vijf jaar heb ik de mannen van de George Company leren kennen. Ze hebben me uitgenodigd voor hun reünies en ze zijn mijn vrienden geworden. Ze zijn actief gebleven in de levens van de mariniers van het Eerste Peloton en van de mariniers van 3/1. Dit boek gaat over de George Company en over oorlog en de gevolgen ervan. Een van de mariniers wist het treffend te omschrijven: 'Alle generaties zijn met elkaar verbonden.'

Proloog

De koude wind van het najaar begon te waaien en de bladeren kleurden rood en oranje. Eind september 1986, zesendertig jaar na hun eerste kennismaking met het slagveld, kwamen de mannen van de George Company weer bij elkaar.

De strijders op leeftijd liepen door de zaal van het Thayer Hotel, op steenworp afstand van de Amerikaanse militaire academie in West Point, New York. Dit elegante hotel was de tijdelijke thuisbasis geweest van tal van hoogwaardigheidsbekleders, generaals en zelfs van de moeder van generaal Douglas MacArthur, die er verbleef toen hij op de academie zat.

De kasteelachtige ambiance van het gebouw paste bij de gelegenheid. Het met de hand vervaardigde houtsnijwerk uit de jaren twintig gaf de bijeenkomst iets statigs. Op deze koude najaarsdag zou het de thuisbasis zijn van bloedbroeders van wie de meesten elkaar al drie decennia lang niet meer hadden gezien. Elke man was op zijn eigen manier gespannen en het moment was bitterzoet.

Het grootste deel van de George Company had zijn uniform na de Koreaanse Oorlog aan de wilgen gehangen. Ze waren teruggekeerd, achttien- en negentienjarigen die ouder waren geworden dan hun vaders. Het hoorde bij de 'Vergeten Oorlog' dat deze Leathernecks nooit tegen iemand over hun ervaringen spraken. Amerika stond ambivalent tegenover hun offers. Niemand begreep het en, in tegenstelling tot de Tweede Wereldoorlog, leek niemand geïnteresseerd in de Koreaanse Oorlog. Maar de onzichtbare littekens van de oorlog bleven. In sommige gevallen waren de wonden dieper geworden en manifesteerden zij zich in verschrikkelijke dromen. Maar in de ontvangstzaal van het Thayer Hotel bespraken de mannen maar zelden de onplezierige kant van de oorlog, ook al waren ze onder vrienden.

Op deze dag ging het uitsluitend om verbondenheid: vriendschappen en banden die op het slagveld waren ontstaan tussen mannen die elkaar vertrouwden en van elkaar hielden. Een marinier van de George Company herinnerde zich: ‘Het was hemels om al mijn vrienden voor het eerst sinds de oorlog weer te zien.’³

Vriendschappen hielden de George Company bij elkaar en deze band was nooit verbroken. Die vriendschap, gecombineerd met uitmuntend leiderschap, had de mannen in staat gesteld het onmogelijke te bereiken en meerdere legendarische slagen te leveren die de loop van de geschiedenis hebben veranderd.

Toen de oud-militairen door de zaal liepen, betrad een geest uit het verleden de ruimte: een vergeten strijder uit de vergeten oorlog. Een kalende, grijze man die me enigszins bekend voorkwam, liep naar een van de mariniers. ‘Heb je al met Rocco Zullo gesproken?’ vroeg hij.

‘Nee. Rocco werd gedood op weg naar Hagaru in november 1950.’

‘Nee, dat werd hij niet,’ antwoordde de man stellig.

Een andere marinier hoorde het gesprek: ‘Hij is wel dood!’⁴

‘Hij is niet dood.’

De zelfverzekerde persoon voegde er vervolgens met een onmiskenbare bulderstem aan toe: ‘Je spreekt met Rocco Zullo.’

De mannen waren stomverbaasd. De eerste sergeant Rocco Zullo was gedood op 29 november 1950. Dachten ze.⁵

Een van de mariniers werd overmand door emoties en vocht tegen zijn tranen terwijl hij terugdacht aan een van de moeilijkste nachten van zijn leven.

De weg naar Hagaru-ri, Task Force Drysdale, 29 november 1950

‘Kom als de sodemieter hier en zoek munitie voor me!’ blafte de eerste sergeant met het reusachtige lijf tegen een marinier.⁶

Tientallen dwergachtige, in parka’s geklede Chinese soldaten liepen rond de vrachtwagens voor hen. *Jezus! Die Chinezen zijn overal*, dacht hij, terwijl hij de tien tot vijftien meter links en rechts van hen afspoorde.⁷

Vanuit zijn ooghoek zag eerste sergeant Zullo hoe een Chinese sappeur een tas onder een van de vrachtwagens van de mariniers gooide en er vervolgens een enorme vuurbal ontstond. De kakafonie van vijandelijke trompetten en fluiten kon het dodelijke, hoge gehuil van een aankomende

mende mortierkogel niet verhullen. Vuur van geweren en explosies deden de hele omgeving schudden en legden een deken van rook over het hele dal. De stank van kordiet hing overal.

Plotseling lichtte de nachtelijke hemel op en werd de sneeuw zichtbaar die van opzij waaide en in de gezichten van de mannen sloeg. Een half dozijn vijandelijke kogels perforeerde de lichtmetalen kap van de 6x6-vrachtwagen terwijl Zullo zijn .50 kaliber machinegeweer leegschoot. Hij trok panisch aan de patroonband om de blokkade op te heffen. Met een temperatuur van -28 °C zou blote huid direct aan metaal blijven plakken. Ijs bedekte de baarden en snorren van de mannen en hun uniformen en helmen zaten vol sneeuw.

Zullo ontgrendelde het geweer en voerde de patroonband van koper en staal in het wapen. Een haastig omgebonden verband bedekte een verse schotwond op zijn linkerpols en er sijpelde bloed uit de linkerschouder van zijn parka waar een granaatscherf was binnengedrongen. Hij stelde de zoeker van zijn wapen opnieuw in en begon op de Chinezen te schieten met projectielen die een mens in tweeën konden snijden.

Zullo dekte de mariniers die een gevallen man gingen halen. Hij bleef uren achter het geweer zitten terwijl de vrachtwagens een voor een door de wegversperringen van de Chinezen reden en hij een regelmatig tromgeroffel van de dood liet horen.

Uiteindelijk wisten de mariniers en wat er nog over was van het konvooi van vrachtwagens en tanks door de laatste vijandelijke wegversperring te breken. Terwijl hij nog steeds de .50 bemande, zag de WO II-veteraan van de campagne op de Grote Oceaan een prachtig beeld: tenten en de bouwlampen van het vliegveld in aanbouw in Hagaru-ri. *We hebben 't gered*, dacht hij.⁸

Plotseling kwamen enkele individuen in marinierskleding uit de tenten en zij naderden het konvooi. Zullo keerde zich naar de leidinggeven-de van de George Company. 'Kapitein, wat is onze volgende stap?'⁹

Precies op dat moment werden vanuit de tenten kleine geweren afgevuurd en de flitsen uit de lopen lieten de Chinese gezichten zien die omhuld waren door de groene mariniersuniforms. Kogels van mitrail-leurs en geweren doorboorden Zullo's zij en maakten een gat ter grootte van een grapefruit. Als uit een geiser stroomde het bloed uit zijn lichaam.

Twee van zijn mannen bedekten het lichaam van de eerste sergeant en vormden een menselijk schild. Ze laadden hem op de vrachtwagen

waar hij zweefde tussen bewustzijn en bewusteloosheid, terwijl zijn collega-mariniërs hun best deden zijn leven te redden. Toen wat overgebleven was van het konvoi door de poorten van Hagaru-ri rolde, keek een van de mariniers die Zullo's wonden had verzorgd op. 'Ik voel geen hartslag meer.'¹⁰

Drie beschroomde mannen probeerden hun emoties onder controle te houden terwijl ze de gevallen eerste sergeant voorzichtig naar het noodmortuarium droegen. De doden lagen als brandhout opgestapeld in de legertent. Omdat er geen ruimte was binnen, legden de mannen Zullo's lichaam voorzichtig buiten bij een hoek van de tent, verwijderd van de anderen. Terneergeslagen voegden ze zich weer bij hun broeders die Hagaru-ri nog steeds binnenstroompelden.

Nadat het lichaam al enkele uren bij het huis van de doden had gelegen, begon het nieuws eindelijk tot de mannen door te dringen. Zullo was dood.